

תת"ע 2255/05/13 - מדינת ישראל נגד אליהו אברהם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
24 נובמבר 2014

תת"ע 13-05-2255 מדינת ישראל נ' אליהו אברהם
בפני כב' השופטת דלית ורד

בדין:	מאשימה
	נגד
אליהו אברהם	נאשם

הכרעת דין

בנוגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה בגיןו לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

העבירה הינה מסוג ברירת משפט. הנאשם הגיע בקשה להישפט וכפר באשמה.

מטעם התביעה העידו: רס"ר ארבל שרעבי (להלן - **השוטרת**), ובמסגרת עדותה הוגש הדוח שערכה (ח/1). מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

נסיבות המקירה עפ"י המצוין בדו"ח היו כדלקמן:

ביום 21.10.2012 שעה 12:02, בעת שהשוטרת עמדה סטטית על המדרכה ברחוב אבא הל 84 ברמת גן, הבדיקה כי הנאשם שנשג ברכב שמספרו 78-376-62 (להלן - **הרכב**), ברחוב אבא הל לכיוון פתח תקווה, בנתיב הימני מבין שני נתיבי הנסיעה, הייתה לבדוק הרכב, והחזקק מכשיר טלפון נייד בידו השמאלית בצמוד לאוזן שמאל, כשהחלקו האחורי של המכשיר היה לבן ולכך בלט מאזונו, ואת ההצעה החזיק ביד ימין.

משהבחן הנאשם בשוטרת, הוריד את הטלפון הנייד, שנראה כעת בבירור, ואחז בו ובהגה בידי השמאלית, בו זמנית. משענץ הנאשם ברמזור אדום בנתיב הימני סמוך לרחוב אבא הל 86, ניגשה אליו השוטרת, והבדיקה כי הטלפון הנייד שעליו כסוי לבן מבחן מבחן רגליו של הנאשם. השוטרת ציינה כי היה יומם שימוש והראות מאד טובות. הוסברה לנאשם מהות העבירה, ובתגובה טען הנאשם: "**לא דברתי ולא השתמשתי**".

השוטרת ציינה בדוח שעמיתה השוטר יair לוי, לא הבחן בעבירה הנ"ל.

עמוד 1

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחןתי את נסיבות המקרה, ולאחר שהזהרתי עצמי מפני הרשעה על סמך עדות יחידה, באתי לכלל מסקנה כי הتبיעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. אלן טעמי:

1. הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי במועד האירוע נסע ברחוב אבא הלל לכיוון פתח תקווה, ברכבת הותקנה דיבורית בלוטוס מובנית. כמו כן, טען כי משחיחין בשוטרים, "**הסתכל בהם מרוב סקרנות**", והמשיך לכיוון הרמזור. כשנעצר ברמזור האדום, נגשה אליו השוטרת וצינה שדיבר בטלפון הנייד. הנאשם פנה לשוטר ושאל אותו אם גם הוא ראה אותו מדובר בטלפון, והשוטר ציין שלא הבחן בעברית.

2. השוטרת הציצה גרסה ברורה ומפורטת אודוט השתלשלות העניינים, תחילת החזיק הנאשם במכשיר הטלפון בסמוך לאוזנו ונוהג כשהוא מחזיק בהגה ביד אחת, כשחיחין בה, הוריד את המכשיר ואחז בו במקביל לאחיזתו בהגה, שניגשה לעברו מכיסו הטלפון היה על הכיסא בין רגליו. הנאשם לא טען מעולם כי שתי ידייו היו על הגהה, ואף לא הציג גרסה באשר למיוקומו של הטלפון כל משך חקירתו הראשית. כשנשאל בחקירתו הנגדית הין היה הטלפון הנייד, השיב כי היה מונח על המושב, ורק בمعנה לשאלת נספת טען לראשונה כי הטלפון לא היה מונח על מושב הנוהג אלא על המושב שלו. לא היה לנאשם כל גרסה מדוע הטלפון הונח על המושב. אני סבורה כי יש בצירוף הנתונים שלעיל, ובפרט העובדה שלא הייתה בפי הנאשם טענה כי שתי ידיו היו על הגהה, כדי לחזק את גרסת הتبיעה.

3. השוטרת הבחינה כי בצלבונו הלבן של הטלפון הנייד בשלושה מצבים : בעת שהנאשם החזיק במכשיר בסמוך לאוזנו, בעת שאחז במכשיר ובהגה בו זמנית ובעת שהיא מונח על מושב הנוהג. חרב זאת לא נמצא לנוכח הנאשם לשאול אותה דבר וחצי דבר בעניין זה. רק כשנשאל בחקירתו הנגדית אודוט צבעו של הטלפון, טען הנאשם לראשו כי המכשיר הייתה ברשותו בעת האירוע היה שחור. משןשאל הנאשם "**למה לא שאלת את השוטרת קודם?**" אין זה יכול להיות **שראית טלפון לבן, והיה לך טלפון שחור?** השיב הנאשם: "**אנחנו בני אדם, אנחנו משתמשים מיום ליום**" (פרוט' עמ' 7, שורות 2-4).

4. אם אכן טעה השוטרת טעות כה מהותית באשר לצבעו של המכשיר, תמורה שהנאשם לא העלה טענה זו מיזמתו. זאת ועוד, אם כוונת השוטרת הייתה ליחס לנאשם דבר שלא היה למציאות, לא הייתה טורחת ומצינית שוב ושוב את צבעו הלבן של הטלפון, זאת שעה שמדוברו של הנאשם עולה כי הטלפון היה מונח על המושב לצד צבעו היה שחור, כך שהשוטרת יכולה הייתה להבחן בנקל בצלבונו בעת שניגשה לרכב.

اذין כי לא מצאתי בסיס לטענתו המשתמעת של הנאשם לפיה השוטרת ייחסה לו דבר שלא היה ולא נברא, זאת אף כי שהסתכל על השוטרים מתוך סקרנות בעת שחלף בנהיגה מול פניהם.

5. הנאשם ציין כי נהג ברכבת שכור, וכי ברכבת הותקנה דיבורית בלוטוס, הנאשם לא תמן טענתו זו במהלך שמייעת הראיות באישורים מתאימים כל מהם. טענה זו אודוט קיום דיבורית ברכבת היא בגדיר **טענה כבושא**, שלא נטעה בעת רישום הדוח או בעת מתן מענה לכתב האישום. העלתה טענה זו לרשותה בעת פרשת ההגנה, יש בה כדי להפחת ממשקלה, בפרט במקרים בהן לא הומצאה כל אסמכתא שהיא לאימומות הטענה.

6. הנאשם ניסה לפגוע במהימנותה של השוטרת כשבמסגרת חקירותה הנגדית, פנה ושאל אותה : "את טענת שדיברתי בטלפון?" על כך השיבה השוטרת: "בדוח התנוועה לא רשום שהנega דבר, אלא שהנega החזיק את הטלפון ביד שמאל, צמוד לאוזן שמאל בעת שהרכב היה בנסיעה, מדובר בשימוש בטלפון בזמן נסיעה" (פרוט' עמ' 5 , שורות 12-14). לטעמי, העובדה שהנאשם מסר בתגובה לדוח כי לא דבר ואף לא השתמש בטלפון, מלמדת לכואורה כי נושא השימוש בטלפון עליה במעמד רישום בדו"ח.

7. אין חולק שהשוטר שנכח באותו האירוע לא ראה את העבירה המיוחסת לנאשם. הדבר צוין במפורש בדוח, ואף הנאשם אישר זאת בעדותו.

הנאשם הסתר מעולם עובדה זו כנימוק הגנה, שכן לגרסתו השוטר הנוסף אמר היה לראות את העבירה, "... **ויש שם שני שוטרים והם צריכים לחזק את השני, אבל אחד ראה ואחד לא ראה**" (פרוט' עמ' 6, שורות 20-21).

העובדה שני שוטרים נכחו באותו מקום בעת האירוע, אין ממשעה כי יפנו את מבטם לאותו יעד.

השוטרת נשאלת במסגרת חקירתה הנגדית: "**השוטר שראה אותו איתך ביחד, הרי הייתם בשדה ראייה בלבד, אז למה הוא לא הצדק את מה שאמرت?**" על כך השיבה: "רשום בדוח שהוא לא הבחן ביצוע העבירה". לשאלת בהם"ש **"מה שיטת העבודה?"** השיבה השוטרת **"גם אם אנחנו עובדים יחד, לא בטוח שאני והוא נבחן באותו עבירה בו זמן"** (פרוט' עמ' 5, שורות 15-19).

לטעמי, ההחלטה להסתפק בעדותה של השוטרת, שהיתה עדה לאירוע וערכה את דוח הפעולה, אינה מובסת טענה לקיומו של "מחדר חקירה". זאת, בהינתן העובדה כי השוטר הנוסף לא היה עד לביצוע של העבירה המיוחסת לנאשם - כשרgsה זו הועלתה עוד באותו האירוע, דבר המKENה לה משנה תוקף.

8. שורה של נתונים עובדיים מחזקים את גרסת התביעה:

א. אין חולק לגבי כיוון הנסיעה של הנאשם, נתיב נסיעתו ומקום עמידתה של השוטרת, הייתה זו שעת צהרים, או רום, ותנאי הראות טובים. הנאשם נצפה אוחז במכשיר הטלפון בעת שחלף בנסעה סמוך למקום עמידת השוטרת, ובפרק קצר מהמקום בו פגעה אליו בעת עמידתו ברמזור אדום.

ב. השוטרת צינה בדוח, כי בעת ביצוע העבירה, **"לא חנו ביני הרכב רכבים ולכנ שדה ראייה היה ברור לחלוthin"** (פרוט' עמ' 5, שורה 1). הנאשם ציין בעדותו "...והיה באמת מקום פניו ליד השוטרים" (פרוט' עמ' 6, שורה 11). נתן זה תומך בגרסה התביעה כי לשוטרת הייתה נקודת תצפית טובה להבחן במעשה של הנאשם ולשמור על קשר עין רצוף עד למועד בו ניגשה אליו.

ג. הנאשם ציין כי נסע במהלך נסעה **"נסעתי לכיוון הרמזור במשהו כמו 20-15 קמ"ש כי הייתה תנועה"** (פרוט' עמ' 6, שורה 13). מהירות הנסעה לא הייתה כזו שיש בה כדי להקשות על השוטרת להבחן בנאשם ובמעשה עד לעצירתו ברמזור האדום.

ד. הנואשם הבחן בשוטרת בעת שחלף על פניה, ובעת שעצר ברמזור הבית בה במראה (פרוט' עמ' 8, שורה 20). נתונים אלה תומכים בגרסת התביעה כי תחילה הנואשם הוריד את המכשיר ואחז בו במקביל לאחיזתו בהגה, ומאוחר יותר הניח את הטלפון הנייד על מושב הנהג.

בסוף דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, אשר בחלוקת היו כבשות. נתתי אמון בגרסת התביעה, אשר חיזוק לה נמצא בניסיבות האירוע. ונשענה על עדות שלא נסתרה בחקירה הנגדית. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתוב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנואשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ה, 24 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה